

Cô Giáo Miền Đông Đất Đỏ

Vũ Quốc Thịnh

Tôi có người bạn rất thân thiết từ những năm sống ở trại định cư Giáo xứ Trung Chánh, quận Hóc Môn, tỉnh Gia Định. Anh Nguyễn Văn Tuệ cùng gia đình cư ngụ tại ngôi nhà mặt tiền đường Trung Chánh (nay là Nguyễn Ảnh Thủ), chỉ cách cổng nhà Thờ vài chục mét. Anh Tuệ có người anh trai cũng hành nghề GoDauTre hiện vẫn ở VN, và một chú em là sỹ quan Hải Quân VNCH nay sống bên Mỹ.

Năm 1968, anh ra trường Cao Đẳng Sư Phạm Sài Gòn và được bổ nhiệm về dạy học tại một ngôi trường trong quận Chợ Thành, tỉnh Phước Long. Tại quận lỵ này có một giáo xứ được thành lập từ sau cuộc di cư vĩ đại 1954. Đa số người dân tại nơi đây hành nghề thợ cạo mũ cao su. Cho đến năm 1962, số gia đình Công giáo đã lên số 100, nên **Cha Dương Hoàng Thanh** trên tỉnh Bình Long đã cho dựng tạm nhà nguyện bằng tranh, tre, nửa ngay khu đất rộng khoảng 2 hec ta ngay ngã ba Quốc Lộ 13-14 gần chợ Chợ Thành. Sau đó, nhà nguyện bị sập vì mưa gió, nên Cha Thanh đã vận động chính quyền giúp xây dựng một nhà thờ nho nhỏ, vách ván, mái tôn để mỗi Chúa Nhật, Cha từ trên thị xã Bình Long xuống dâng Thánh lễ cho giáo dân tại nhà thờ này.

Năm 1964, **Cha Trần Thiện Dụ** được bổ nhiệm chính thức làm Chánh xứ Giáo xứ Chợ Thành. Cha phát triển các cơ sở tôn giáo, và mời các Nữ tu Dòng Mến Thánh Giá Thủ Thiêm về giúp mọi sinh hoạt. Từ 1966 -1971, lần lượt **Cha Tô Ma Chánh** và **Cha Giuse Ban** về coi giáo xứ Chợ Thành. Đến 1972 Giáo xứ tan rã vì chiến tranh. Mãi tới 1999 **Đức Cha Phêrô Trần Đình Tứ** địa phận Phú Cường mới có ý định tái lập lại giáo xứ, vì giáo dân cũ và mới đã về định cư. Năm 2000, **cha Phao Lô Nguyễn Quốc Thắng** đã về xây dựng ngôi nhà thờ Chợ Thành mới, tại khu đất cách nhà thờ cũ không xa mấy. Bây giờ Chợ Thành thuộc tỉnh Bình Phước các bạn ạ.

Anh Tuệ thường xuyên sinh hoạt ở Nhà thờ này nên quen thân với một ông Trùm trong Giáo xứ Chợ Thành. Anh Tuệ dạy học xa nhà nên cũng thấy rất cô đơn. Ông Trùm có người con gái lớn ngoan hiền đến tuổi lập gia đình nên anh Tuệ nhà ta để ý. Sau một thời gian tìm hiểu, hai anh chị quyết định đi đến hôn nhân.

Cuối năm 1968, khi tôi còn đang mài dũa quần trên các giảng đường Đại Học thì anh Tuệ mời tôi và anh Nguyễn Thế Sáng xuống Chợ Thành làm hai chàng Phụ Rể cho anh. Anh Sáng đang học tại trường Quốc Gia Hành Chánh, tương lai là ông Phó Quận một tỉnh xa nào đó. Lễ ở miền quê các Cha thường dâng lúc 4 hoặc 5 giờ sáng. Do đó ba anh em chúng tôi phải lên nhà gái chiều hôm trước.

Buổi chiều thứ bảy chúng tôi đã đến Chợ Thành. Chú Rể, bạn Sáng, và tôi được sắp xếp ở một căn phòng nhỏ phía trái căn nhà. Trong bữa cơm chiều, tôi để ý thấy một cô tuổi khoảng 18 trông rất giống cô hôn thê bạn tôi. Cô gái này đi lên đi xuống phòng khách và nhà bếp, để lo cho bữa cơm đãi khách phương xa chắc đến hai mâm. Nàng thoăn thoắt nhanh nhẹn như con thoi. Khi nàng đến cạnh tiếp bia và nước đá cho tôi miệng nàng luôn nở nụ cười với giọng nói êm đềm dễ thương:

- Xin anh dùng bia thêm ạ.

Nhìn chung, Nàng được tôi chấm khoảng 6 điểm. Nàng không đẹp lắm nhưng nhìn rất thùy mị đoan trang. Tôi chưa có dịp nói chuyện và hỏi tên Nàng thì bỗng ông Trùm gọi "*Miến ơi ! Con lấy thêm cho Thầy vài chai Lade con Cọp nhé.*" Ô! như vậy tôi mới biết tên Nàng. Tên nghe ngồ ngộ, giống món ăn sáng mà tôi ưa thích, món "Miến Gà" thơm ngon. Hehe!

Buổi tối, ánh trăng bàng bạc, tôi thấy bóng ai, người con gái xoa tóc ngang vai đang đứng bên gốc **cây vú sữa** trước nhà nói chuyện với một ai đó. Tôi rủ Sáng ra ngoài sân chơi cho mát. Tôi mở lời:

- Thời tiết hơi nóng. Hai cô cũng ra đây hóng mát à?

Miến gật đầu:

- Vâng ạ, tiện thể em xin giới thiệu, đây là Đào bạn cùng học Cao Đẳng Sư Phạm với em trên Saigon. Vài tháng nữa chúng em ra trường làm cô giáo rồi đấy. Em và Đào ngày mai làm phù dâu cho chị của em.

Tôi nháy mắt ra hiệu cho Sáng đến nói chuyện với Đào. Nói cho ngay thì anh chàng Sáng người hơi thấp bé xứng tầm với cô Đào. Không biết Sáng nói gì mà hai người đi bộ sang cây vú sữa gần đó nói chuyện.

Tôi chớp cơ hội:

- Trên Saigon, cô Miến ở nội trú trong trường hay ở ngoài?

Miến mỉm cười:

- Dạ em không muốn ở nội trú, phức tạp lắm anh. Em ra ngoài ở với Đào vì chúng em hợp tính tình của nhau.

Im lặng một phút bỗng dưng Miến hỏi tôi:

- Em chưa biết tên anh và cũng chưa biết gì về anh.

Tôi nói tên và hiện trạng học hành của tôi cho Miến nghe. Nàng có vẻ thích thú:

- Vậy là mai mốt anh Thịnh và Miến là đồng nghiệp rồi đấy nhỉ.

Tôi tò mò:

- Vậy sáng mai Miến ghi cho tôi địa chỉ để có dịp tôi mời Miến và Đào đi uống Sinh tố nha.

Nàng vui vẻ:

- Vâng, ngày mai Miến sẽ ghi cho anh nha. Bây giờ các anh về nghỉ để mai còn tham dự Thánh Lễ Hôn Phối.
- Đúng rồi. Vậy tôi chúc Miến ngủ ngon và có nhiều mộng đẹp nha.

Nàng e lệ và khúc khích cười.

Sáng hôm sau ra Nhà thờ, tôi gặp Miến và rất ngạc nhiên vì hôm nay Nàng có thoa ít phấn hồng, mặc chiếc áo dài hợp khổ người nên tôi nghĩ Nàng chắc được 6.5 điểm so với đánh giá 6 điểm lúc ban đầu. Trong buổi tiệc, tôi thỉnh thoảng nhìn trộm. Nàng vô tình ngược lên nhìn tôi cười chum chím. Tôi nghĩ bụng cô này chắc hợp ý với Mẹ tôi đây, cùng dân di cư và cùng tôn giáo, nhất là cùng nghề nghiệp.

Sau buổi tiệc trưa, chúng tôi chào gia đình ra về. Miến có vẻ bịn rịn. Nàng dúi vào tay tôi miếng giấy. Tôi đoán là địa chỉ của nàng ở Saigon. Tôi móc bóp nhét tờ giấy vô ngăn ngoài. Thật là xui xẻo cho tôi. Tuần sau tôi có ý định lên Sai Gòn thăm Miến và Đào. Nhưng khi mở cái bóp ra thì tờ giấy địa chỉ không cánh mà bay. Tôi cố nhớ lại xem vì cách đây hai ngày tôi còn thấy và đã mở ra coi sơ, đại khái địa chỉ nằm trên một hẻm của đường Nguyễn Trãi. Tôi chỉ đoán chắc móc bóp trả tiền gì đó, vô tình đánh rơi. Tôi không thể nhớ ra con số hẻm, vì nó có "suyệc" nữa mới khổ thân tôi chứ!

Tết 1969, tôi định đi xe Honda làm một chuyến đi Chợ Thành thăm bạn Tuệ và gia đình. Lâu rồi Tuệ không về Saigon, vì nghe bố mẹ anh nói cô vợ có bầu nên phải ở lại nhà vợ chăm sóc hiền thê yêu dấu. Tôi nghe radio và đọc báo trên quốc lộ 13 có một chiếc xe lam bị đạn pháo kích rơi đúng xe nên 10 hành khách trên xe chết hết. Thế là tôi không dám đi nữa. Cũng hơi chết nhất các bạn nhỉ? Tôi có viết thư hỏi thăm Tuệ về Miến và gia đình thì được biết Nàng đã ra trường, nhận nhiệm sở ở một ngôi trường của một xã hẻo lánh vùng Tân Uyên. Tôi có viết một lá thư gửi tới ngôi trường đó, nhưng đến hai tháng không có hồi âm. Chắc thư từ bị thất lạc rồi. Thời gian trôi qua mau. Chiến tranh càng trở nên ác liệt. Giao thông mất an ninh, cầu cống bị giật sập, đường xá bị gài mìn nguy hiểm...

Năm 1970, Tuệ được đổi về dạy tại một trường gần Ngã tư Bà Nai Hóc Môn. Anh mua được căn nhà tại giáo xứ Lạc Quang. Tôi một lần có ghé thăm Tuệ thì được biết sau khi ra trường khoảng 1 năm, Miến có quen một anh Đại Úy - Đại Đội Trưởng của Sư Đoàn 25. Sau một năm đi lại, hai người đã làm đám cưới rồi.

Mới đây, tôi có dịp ghé thăm Tuệ. Anh đã về hưu lâu rồi. Tại anh hơi bị lãng nên tôi phải nói với volume khá cao anh Tuệ mới hiểu. Anh cho biết Miến hiện đang định cư bên Hoa Kỳ với anh chồng đã đi cải tạo 4 năm trời. Gia đình đi Mỹ theo diện HO. Tôi bồi hồi xúc động khi nhớ tới ngày Nàng và tôi đứng bên gốc cây vú sữa tâm sự. Vậy mà 53 năm đã trôi qua rồi. Nhanh quá ! Chiến tranh đã ngăn cách bao đôi trai gái mến thương nhau...

Tôi cầu mong Nàng được: hạnh phúc nơi phương trời xa xôi.

Vũ quốc Thịnh